

Jeg skal nu vende mig til de forskellige Grupperes Forslag indenfor Udvalget. Først vender jeg mig til den Gruppe, der staar mit Standpunkt fjernest, til den socialdemokratiske. Jeg skal om denne Gruppens Forslag sige, at hvis den Grundbetragtning er rigtig, at jo mindre vi gøre for at væрге os, jo sikrere ville vi være under en Stormagtskrig, og hvis det er rigtigt, at der under ingen Omstændigheder kan blive nogen Forpligtelse for os til at forsvare vor Neutralitet med Vaabenmagt, er paa en vis Maade de ærede Medlemmers Standpunkt konsekvent. Thi hvis disse to Forudsætninger ere rigtige, er det en topmaalt Urimelighed at anvende mange Millioner aarlig til Militærudgifter, og skulde jeg derfor — for at bruge et drastisk Udtryk, der blev brugt forleden Dag af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) — under Dødsstraf forpligtes til at stemme for et af de to Forslag, der ere fremsatte af det socialdemokratiske Mindretal og af det radikale Mindretal, valgte jeg det socialdemokratiske, men ogsaa kun, hvis der var Dødsstraf derfor, thi selvfølgelig finder jeg begge de to Forslag fuldkommen uforsvarlige.

Det socialdemokratiske Forslag stiller vort Land udenfor alle de folkeretlige Regler, der ere anerkendte saavel i Teori som i Praksis. Naturligvis tvivler jeg ikke paa, at de Herrer have stillet det i den bedste Mening, og de have sikkert ment derved bedst at sikre Danmarks fortsatte Eksistens, thi jeg tvivler paa ingen Maade om deres Fædrelandskærlighed eller deres gode Villie. De Herrer ere jo Fredsvenner, og de have ment ved dette Forslag ikke alene at sikre Landets Eksistens, men ogsaa at sikre Freden. Det vil imidlertid virke tværtimod sin Hensigt, thi er der nogen Ordning af denne Sag, som med Sikkerhed vil drage Krigen over os, er det en Ordning, der enten gaar ud paa Afvæbning eller paa et saa utilstrækkeligt og svagt Forsvar, at det praktisk set vil blive betragtet som intet Forsvar. De Herrer tage Skridtet fuldt ud, gøre ingen Røverkule af deres Hjerte, de afvæbne purt og simpelt, og de Herrers Forslag er den sikreste og ligeste Vej til Danmarks Inddragelse i enhver militær Konflikt, der nærmer sig dets Grænser, thi man kan ikke ustraffet stille sig udenfor al folkeretlig Praksis, alle folkeretlige Regler. Man vil lide sin sikre, uundgaaelige Straf derfor, ved at den af de krigsførende Magter, der kan komme først, bemægtiger sig dette Land, som intet har gjort for at

væрге sig. Den paagældende Magt tør selvfølgelig ikke løbe den Risiko at overlade til den anden Part at komme først.

De Herrer have opstillet forskellige socialdemokratiske Partitalelser og Kongresresolutioner som Rettesnor for Opfattelsen af de folkeretlige Regler og Principper, som de ville have os til at godkende her. Jeg tror nu ikke, at disse Udtalelser ganske egne sig dertil. De vidne i alt Fald paa visse Punkter om mærkelige Misforstaaelser. Jeg skal f. Eks. nævne den her citerede Udtalelse fra det engelske Socialdemokrati som Svar paa den tyske Henvendelse, og hvori der staar: „Det engelske Arbejderparti er af hele sit Hjerte med eder og deler eders Bestræbelser for at fremskaffe en international Overenskomst, som standser Udgifterne til Rustningernes Kapløb, og som afskaffer Kaperretten“. Det er en Udtalelse, der maa forbyse enhver, der overhovedet har befattet sig med folkeretlige Spørgsmaal, thi Kaperretten blev som bekendt afskaffet ved Pariserkonventionen i 1856, og alle de ledende europæiske Stater undertegnede denne Konvention om Kaperrettens Afskaffelse, og den blev efterhaanden tiltraadt af de fleste Stater. Der er ganske vist enkelte, der ikke tiltraadte den, deriblandt de nordamerikanske Fristater, men de have i Praksis fulgt den, som det f. Eks. viste sig under den spansk-amerikanske Krig i 1898. Naturligvis kan man aldrig væрге sig imod Tilbagefald til Fortidens Barbari, man kan aldrig væрге sig mod, at folkeretlige Regler blive brudte. Desværre, vi se, det sker hyppigt, men alt, hvad der kan gøres folkeretligt og ved Konventioner for at afskaffe Kaperretten, er visselig gjort. Men rent bortset fra, at disse Udtalelser paa forskellige Punkter ikke ere velfunderede, kan man selv af disse Udtalelser ikke drage saa vidtgaaende Konsekvenser som dem, der ligge i det socialdemokratiske Forslag. I de Udtalelser, jeg for et Øjeblik siden nævnedes, som ere vekslede mellem det tyske og det engelske Socialdemokrati, tales der ikke om Afrustning, men om internationale Indskrænkninger af Rustningerne. Det er det, det tyske Socialdemokrati udtaler sig om, og det engelske Socialdemokrati svarer, at det deler Bestræbelserne for at fremskaffe en international Overenskomst, som standser Udgifterne til Rustningernes Kapløb. Men det er en ganske anden Tale end vore Socialdemokraters. En international Overenskomst, som standser Udgifterne til Rustningernes Kapløb, vilde